Charakter Judy ujawniony przez Józefa

Doskonalenie charakteru

„Lecz teraz nie trapcie się ani nie róbcie sobie wyrzutów, żeście mnie tu sprzedali, gdyż Bóg wysłał mnie przed wami, aby was zachować przy życiu” — 1 Mojż. 45:5.

Józef jest jasnym światłem w ostatnich czternastu rozdziałach Pierwszej Księgi Mojżeszowej, tak jasnym, że łatwo jest przeoczyć jego braci. Tuż przed swoją śmiercią Jakub przekazał tym dwunastu braciom proroctwa, co zostało zapisane w 49 rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej. Powstaje jednak pytanie, czy życie synów Jakuba uzasadniało te proroctwa, czy też zostały one dane z powodów znanych tylko Bogu?

Przyjrzyjmy się pierwszym czterem proroctwom dotyczącym synów Lei. O Rubenie, pierworodnym Jakuba, powiedziano, że jest niestały jak woda i że nie będzie się wyróżniał, ponieważ położył się z Bilhą, konkubiną Jakuba (1 Mojż. 49:3-4; 35:22). Z tego powodu Ruben stracił pierworodztwo (1 Kron. 5:1).

Symeon i Lewi zostali nazwani „narzędziami okrucieństwa” (1 Mojż. 49:5-6). Po zgwałceniu ich siostry Diny przez jednego mężczyznę oszukali i zamordowali wszystkich mężczyzn lokalnego miasta wraz z Sychemem (1 Mojż. 34). Bóg „podzielił ich w Jakubie i rozproszył w Izraelu”. Symeon otrzymał najbardziej wysuniętą na południe część Izraela z niechronioną granicą, a Lewi został rozproszony po całym Izraelu w miastach lewickich. Proroctwa Jakuba dla jego trzech najstarszych synów były straszne, ponieważ podążali za swoimi upadłymi namiętnościami i popełniali straszne grzechy.

Jednak proroctwo dotyczące czwartego syna, Judy, nie wspomina o jego wcześniejszych czynach. W 1 Księdze Mojżeszowej 49:8-10 mowa jest o chwale, berle, prawodawcy i zgromadzeniu ludu, co stanowi wspaniałe odniesienia do Chrystusa. Jednak pojawia się pytanie: czy Bóg arbitralnie wybrał Judę (którego imię oznacza chwałę) do tej chwalebnej przyszłości, czy też Juda zrobił coś, aby zasłużyć na te błogosławieństwa?

Trochę historii o Judzie

Józef był jedenastym synem Jakuba i pierworodnym ukochanej Racheli. Stał się ulubionym synem nie tylko ze względu na matkę, ale także ze względu na swoją wierność i odpowiedzialność w wykonywaniu wszystkich obowiązków.

Jakub obdarzył go wielobarwnym płaszczem, co wywołało zazdrość u jego braci (1 Mojż. 37:3-4). Kiedy Józef opowiedział im o swoich snach o przewyższeniu ich wszystkich, nawet rodziców, bracia zazdrościli mu i zaczęli go nienawidzić (1 Mojż. 37:7-10).

Gdy Józef został wysłany do starszych braci, którzy zajmowali się trzodą, ci zaplanowali jego zabójstwo (1 Mojż. 37:19-20). Ruben namówił ich jednak, aby zatrzymali Józefa żywego w studni. Kiedy handlarze Ismaelitów zbliżali się, Juda zaproponował sprzedać Józefa jako niewolnika. Bracia otrzymali zapłatę w wysokości dwudziestu srebrników, być może ciesząc się z tego, że nie zabili go, lecz sprytnie wykorzystali sytuację (1 Mojż. 37:26-28).

Ruben wrócił później i nie znalazł Józefa, jednak przyłączył się do kłamstwa swoich braci. Przekazali Jakubowi zakrwawiony płaszcz Józefa, pozwalając mu przez ponad dwadzieścia lat myśleć o najgorszym i opłakiwać ukochanego syna. Jak głęboka i uporczywa jest udręka rodzica po stracie dziecka? Mogą to zrozumieć i docenić tylko ci, którzy sami stracili dzieci.

Upadły charakter Judy ujawnił się w jego postępowaniu z Józefem, w którym można było dostrzec zazdrość, nienawiść i chciwość, które współdziałały ze sobą, lecz były zamaskowane stwierdzeniem: „on jest naszym bratem i naszym ciałem” (1 Mojż. 37:27).

Józef w Egipcie

Józef został sprzedany jako niewolnik Potyfarowi, dworzaninowi faraona w Egipcie, gdzie szybko awansował na głównego zarządcę domu Potyfara. Żona Potyfara nie zdołała uwieść Józefa, a potem oskarżyła go o próbę gwałtu. Potyfar, być może zdając sobie sprawę z niewierności swojej żony, postanowił skazać Józefa na więzienie, zamiast go zabić (1 Mojż. 39:9-33).

Gdy główny piekarz faraona oraz podczaszy zostali uwięzieni, Józef precyzyjnie zinterpretował ich sny. Podczaszemu przywrócono stanowisko, natomiast piekarz został stracony (1 Mojż. 40:6-23).

Później Bóg dał faraonowi dwa równoległe sny, które obudziły go ze snu. Po siedmiu tłustych krowach z Nilu pojawiło się siedem krów chudych, a potem siedem kłosów pełnych zboża i siedem pustych. W każdym przypadku chude pożerały tłuste. Magowie i astrologowie faraona nie potrafili tego wyjaśnić, jednak podczaszy przypomniał sobie udzielone przez Józefa dokładne interpretacje snów, co skłoniło faraona do wezwania Józefa z więzienia.

Józef przypisał Bogu zasługę, przekazując faraonowi informację o nadchodzących siedmiu latach obfitości, po których nadejdzie siedem lat głodu. Zalecił wybranie człowieka, który przygotuje się na nadchodzący głód, po czym faraon wybrał Józefa na namiestnika całego Egiptu (1 Mojż. 41:15-44).

Historia Józefa stanowi wspaniały obraz tego, jak Jezus został znienawidzony przez swoich braci, przywódców Izraela, sprzedany za 30 srebrników, ukrzyżowany i wtrącony do więzienia śmierci, aby ostatecznie zostać wyniesionym na prawicę Boga, z której to wywyższonej pozycji będzie błogosławił wszystkie rodziny ziemi chlebem życia w swoim Królestwie. Józef przedstawia Chrystusa w chwale, a jego egipska żona klasę Oblubienicy powołaną z tego świata. Chrystus i Kościół będą wówczas mieli władzę i zdolność do dawania życia ludzkości.

Skupienie się na dziesięciu braciach Józefa

Następnie historia skupia się na dziesięciu braciach Józefa. Czy ci ludzie byli tacy sami jak ponad dwadzieścia lat wcześniej, gdy sprzedali Józefa w niewolę? Józef miał się tego dowiedzieć. Wiedział, że jego bracia w końcu przyjdą do niego po jedzenie. Kiedy Jakub kazał swoim synom udać się do Egiptu, aby kupić żywność, zatrzymał Beniamina, aby nie stracić również najmłodszego syna (1 Mojż. 42:1-4).

Po przybyciu do Egiptu bracia pokłonili się nieznanemu im Józefowi i rozmawiali z nim przez tłumacza. Józef natychmiast oskarżył ich o szpiegostwo. Bracia bronili się, opowiadając Józefowi o swoim ojcu, młodszym bracie w Kanaanie oraz innym bracie, którego „nie ma” (1 Mojż. 42:5-13).

Po uwięzieniu braci przez trzy dni, Józef oznajmił im, że nie będą mogli nabyć więcej zboża, chyba że przyprowadzą ze sobą najmłodszego brata. Symeon pozostał w więzieniu do czasu powrotu z Beniaminem. Józef potajemnie usłyszał, jak bracia przyznali się do winy sprzed dziesięcioleci, co poruszyło go do łez, choć oni sami tego nie zauważyli.

Dziewięciu braci zostało odesłanych do domu z jedzeniem i pieniędzmi ukrytymi w workach (1 Mojż. 42:14-28). W tej sytuacji mieli możliwość porzucenia Symeona w więzieniu, podobnie jak uczynili to z Józefem wiele lat wcześniej. Jednak Józef zdawał sobie sprawę, że głód będzie trwał, dlatego wiedział, że bracia muszą wrócić z Beniaminem.

Po usłyszeniu żądania namiestnika, aby przyprowadzić Beniamina, Jakub odmówił. „Osierociliście mnie. Nie ma Józefa i nie ma Symeona, a chcecie zabrać Beniamina. Wszystko to zwaliło się na mnie!” (1 Mojż. 42:36). Następnie Ruben zaproponował, że zabije swoich dwóch synów, jeśli Beniamin nie wróci bezpiecznie, ale Jakub odrzucił tę propozycję (1 Mojż. 42:37-38).

Jak można było rozwiązać tę sytuację? Kto mógłby przełamać ten impas? Sam Bóg! Zobaczmy, w jaki sposób.

Doświadczenia Judy

Około dwudziestu trzech lat wcześniej, zaraz po sprzedaży Józefa, Juda poślubił Kananejkę, która urodziła mu trzech synów: Er, Onan i Szela, których Juda kochał. Gdy Er dorósł, Juda wybrał za żonę Tamar, Kananejkę. Er jednak „czynił zło przed Panem i dlatego Pan pozbawił go życia”. Następnie Tamar została oddana Onanowi, aby ten spłodził potomstwo dla Era (zgodnie z 5 Mojż. 25:5-6), jednak Onan odmówił spełnienia tego obowiązku, więc Bóg zabił i jego.

Ponieważ Szela był zbyt młody, aby się ożenić, Juda powiedział Tamar, aby pozostała w domu ojca, dopóki Szela nie dorośnie (1 Mojż. 38:7-11). Juda nie mógł jednak znieść utraty kolejnego syna i złamał przysięgę daną Tamar. Tamar wzięła więc sprawy w swoje ręce.

Po śmierci swojej żony Juda udał się do Timny, aby strzyc owce. Tam Tamar przebrała się za nierządnicę, aby uwieść Judę. Juda zaproponował jej cenę koźlątka z trzody. Tamar zgodziła się, ale nalegała, aby Juda zastawił swoją pieczęć, sznur i laskę do czasu przybycia koźlątka. Tamar poczęła, założyła wdowie szaty i wróciła do domu ojca (1 Mojż. 38:12-19).

Później Juda dowiedział się, że Tamar jest w ciąży i chciał ją spalić za nierząd. Podczas przesłuchania Tamar przedstawiła pieczęć, sznur i laskę, które dał jej Juda, dowodząc, że to on jest ojcem. Następnie Tamar urodziła bliźniaków Judzie: Zeracha i Peresa (1 Mojż. 38:24-30).

W ciągu tych dwudziestu trzech lat Juda doświadczył osobistej tragedii, tracąc dwóch ukochanych synów. Teraz mógł zrozumieć ból Jakuba. Był tak poruszony, że złamał przysięgę daną Tamar, odmawiając wydania jej Szeli za męża. Jednak Bóg okazał mu miłosierdzie i postanowił, że będzie miał radość z dwóch kolejnych synów, których urodzi mu Tamar.

Powrót do Jakuba, jego synów i głodu

Gdy głód się pogłębiał, a ich zapasy żywności się wyczerpały, Jakub w końcu zdecydował się wysłać Beniamina do Egiptu wraz z jego braćmi. Juda jednak nie chciał dopuścić, aby Jakub doznał kolejnej straty, dlatego zapewnił mu, że gwarantuje powrót Beniamina, bez względu na cenę (1 Mojż. 43:8-9).

Po powrocie do Egiptu bracia oddali hołd namiestnikowi, czyli Józefowi. Symeon został uwolniony, a

wszyscy wspólnie zasiedli do posiłku. Józef postanowił przeprowadzić ostateczny test. Potajemnie zaaranżował sytuację, w której ich pieniądze zostały umieszczone w ich workach, a jego srebrny kubek w worku Beniamina. Po wyjściu zostali zatrzymani i oskarżeni o kradzież srebrnego kielicha Józefa.

Bracia wiedzieli, że są niewinni i zaproponowali, że wszyscy zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, jeśli kielich zostanie znaleziony. Jednak zarządca stwierdził, że tylko brat posiadający srebrny puchar zostanie zatrzymany, podczas gdy pozostali będą mogli odejść wolni. Gdy kielich został znaleziony w worku Beniamina, wszyscy wrócili do Egiptu (1 Mojż. 44:1-13).

Juda mówił o zbiorowej „winie” braci, dyskretnie nawiązując do zdrady wobec młodego Józefa oraz sprawiedliwej Bożej kary, która powinna ich wszystkich spotkać (1 Mojż. 44:16).

Józef stwierdził, że tylko jeden z braci poniesie odpowiedzialność za kielich. Następnie Juda opowiedział o swojej gwarancji powrotu Beniamina oraz nieszczęściu związanym ze srebrnym pucharem. Dotrzymując słowa, Juda nalegał: „dlatego niech zostanie zamiast chłopca sługa twój jako niewolnik pana mego, a chłopiec niechaj wróci z braćmi swymi” (1 Mojż. 44:33).

Zmiana charakteru Judy

Zmieniony charakter Judy został w pełni ujawniony podczas ostatecznego testu zorganizowanego przez Józefa. Radość przepełniała Józefa. W końcu „większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich” (Jan 15:13) – tak jak Juda zaoferował się zrobić to dla Beniamina.

Józef odesłał wszystkich Egipcjan i wreszcie ujawnił swoją prawdziwą tożsamość braciom. Zapewnił ich, że nie powinni się obawiać, ponieważ Bóg wysłał go do Egiptu, aby ocalić życie.

Następnie bracia powrócili do Kanaanu, aby sprowadzić Jakuba i jego rodzinę do Egiptu. Juda został wybrany do poprowadzenia rodziny z powrotem do Józefa. Juda przyprowadził do Egiptu swoich synów, Szelę, Zeracha i Peresa, i prawdopodobnie wychował ich w szacunku dla jedynego prawdziwego Boga, który zapanował nad nimi, aby zachować życie (1 Mojż. 45:1-5).

Siedemnaście lat później Jakub pobłogosławił Judę. „Ciebie będą sławić bracia twoi […] nie oddali się berło od Judy ani buława od nóg jego, aż przyjdzie władca jego, i jemu będą posłuszne narody” – 1 Mojż. 49:8,10.

Linia genealogiczna Jezusa prowadziła przez Jakuba, Judę i Peresa. Wydaje się, że ten wielki zaszczyt wynikał z faktu, że Juda pozwolił swoim trudnym doświadczeniom zmienić swój charakter z egoistycznego na współczujący, aż w końcu ofiarował swoje życie, aby uratować Beniamina.

Lekcje dla nas

To są istotne nauki dla Nowego Stworzenia. Każdy z nas przechodzi trudne doświadczenia, które mają nas skorygować, zmienić i przygotować na spotkanie z dziedzictwem świętych w światłości (Kol. 1:12).

Dialogit oddaje 1 Kor. 10:16 jako „kielich błogosławieństwa, który błogosławimy”. Wszyscy musimy być wdzięczni Bogu za trudne doświadczenia, które nas formują, kształtują i przygotowują do bycia Oblubienicą Chrystusa w chwale.

Te upomnienia lub doświadczenia pouczające ukazują Bożą miłość do nas, gdy On oczyszcza nas z brudu i kształtuje nasze charaktery. „Zna bowiem drogę, którą postępuję; gdyby mnie wypróbował, wyszedłbym czysty jak złoto” – Ijoba 23:10.

Uzupełnienie

Niektóre komentarze sugerują, że sprzedaż Józefa przez Judę Ismaelitom miała na celu „uratowanie” Józefa przed śmiercią z rąk jego braci. Jednakże nie ma na to dowodów w Piśmie Świętym. Jakub nie otrzymał żadnego wyjaśnienia w sprawie poplamionego krwią płaszcza Józefa, co świadczy o braku współczucia i uznania dla żalu Jakuba po stracie syna. Następnie Bóg zmienił serce Judy poprzez dziesięciolecia osobistych doświadczeń (1 Mojż. 38:6-14). W rozdziale 38 czytamy o bólu serca Judy po stracie nie jednego, lecz dwóch synów, co doprowadziło go do złamania obietnicy danej Tamar. Podczas konfrontacji z namiestnikiem w Egipcie bracia rozmawiali ze sobą o swojej winie za sprzedaż Józefa (1 Mojż. 42:21-22) oraz dyskutowali o śmierci Józefa (1 Mojż. 42:32). Podczas ich ostatniego spotkania Juda wyraźnie przyznał się do ich nieprawości w zdradzie i śmierci Józefa (1 Mojż. 44:16,20). Następnie Juda zademonstrował zmianę swojego charakteru z mściwego na miłujący, oferując siebie w zamian za Beniamina (1 Mojż. 44:33-34). Nie ma żadnej wzmianki, że sprzedaż Józefa miała na celu jego ocalenie. Sam Józef wyjaśnia tę kwestię po śmierci Jakuba (1 Mojż. 50:20).

Wildblood Harry